

Epreskerti mesék

Ötödik képeslap

A nagy terv

Miután Eperke kellőképpen megbizonyosodott arról, hogy a szerelem nem mindig jár kéz a kézben a boldogsággal, eltökélte, hogy ha törik, ha szakad, ő bizony kiáll a nemes érzelmek mellett, és hozzásegíti a kedvesgett szíveket az örök gondtalansághoz. Éjszakákon át töprengett, hogyan is válthatná valóra remeknek vélt ötletét, ám sehogyan sem találta a megvalósítás legmegfelelőbb formáját.

– Nézzük például Cikornya királykisasszony esetét – gondolkodott hangosan. – Mi lenne, ha egyszerűen odaállnék a király elé, és felvázolnám neki, hogy milyen erős vonzalom bimbózik Cimet gróf és a királynő között. Elmagyaroznám, milyen szép dolog is, ha valaki, akit szeretünk, viszontszeret bennünket, s akkor talán egy csapásra meglágyulna a szíve, könny szökne a szemébe, keblére ölelné a rogyadozó lábú ifjút, és a lelkére kötné, hogy mihamarabb hozza haza az ő Cikornyáját akár a világ végétől is, hogy aztán békességben éljenek mindahányan a palotában. Nem, ez teljességgel lehetetlennek tűnik. Talán tömlöcbe is vetne merészségemért – sopánkodott.

– És ha a pásztorlegény csak azért választotta a gyümölcsáros leányát, mert nem is sejtí, hogy a cselédlány bolondul érte? – tanakodott tovább magában. – Lehet, hogy csak fel kellene nyitni a szemét, s az sincs kizárva, hogy fejvesztve rohanna a palota cselédlépcsőjéhez, átkarolná az épp felmosóvödröt cipelő leányt, s egyből megkérné a kezét egy szerelmes csók kíséretében. De mégis hogyan lehet felnyitni egy másra pillogó szempárt? – kérdezte önmagától.

– Hogy az udvarhölgyekről ne is beszéljünk! – pironkodott Eperke. – De mégis, hogyan fogjak hozzá?

Miközben hasonló találgatások cikáztak a fejében, melyek mindegyikét természetesen rögvest el is vetette, a könyvespolcon keresgélt segítséget. Kell lennie valahol egy szerelmi tanácsadónak, egy boldogságrecepteket tartalmazó gyűjteménynek, vagy egy *Hogyan boronálj össze párokat?* című kézikönyvnek. A kutatómunka hamarosan csúfos kudarcot vallott, melynek csak rengeteg por és nagy felfordulás lett az eredménye. Eperke csüggedten pakolta vissza helyükre a különféle regényeket és a semmire sem való olvasmányokat, amikor az egyik kötetből egy levelezőlap hullott a lábai elé. Képes oldalán egy csokor gyöngyvirág díszelgett, piros masnival a szárán, a virágszirmok között két döngicsélő méhecske bújt meg. Tudta, hogy nem szép dolog más levelét olvasgatni, de kíváncsisága legyőzte az illendőséget, s óvatosan megfordította a lapot, melynek hátoldalán az alábbi üzenet állt:

Drága egyetlen Matildám!

Zöldborsó és vajretek, mást soha már ne szeress!

Örök hódolód:

Bernát

– Ezt a remeket! – tapsolt örömeiben Eperke. – Ennél megindítóbb szerelmi vallomást keresve sem találhatna senki! – örvendezett.

Íme, előtte hevert a megoldás kulcsa, a gyógy mód minden összetört szív számára, az igazi szerelemhez illő kifinomult közlési forma. Egy pillanat alatt meg is született benne az elhatározás, hogy utánajár a képeslapon szereplő írománynak, és így viszi véghez világmegváltó terveit. Eltökélttségében nem is habozott sokáig, tüstént összeírta a megmentésre váró boldogtalan lelkek névsorát.

Hatodik képeslap

Matilda lovagja

Eperke teakészítés közben talált rá a mit sem sejtő Matildára, aki éppen a délutáni uzsonna szervírozásához készülődött. Mikor felemelte a süteményestálcát, halkán felsikoltott, ijedtében még a tányér is kiesett a kezéből, a kakaós linzerek pajkosan gurultak szerteszt.

– Hát ez a levél meg mit keres itt? – ripakodott a körülötte sertepertélő Eperkére.

– Azt gondoltam, erre a kérdésre én kapok majd választ... – incselkedett a szobalány.

Felelet helyett azonban egy zsémbes pillantás lett a jutalma. Matilda köténye alá rejtette az árulkodó küldeményt, majd bosszúsan sarkon fordult.

– Ebbe tán az ördög bújt bele? – fordult egyből Eperkéhez a locsifecsi szakácsnő, aki szemtanúja volt a történeteknek.

– Bár tudnám! – sóhajtott a lány. – Számomra is érthetetlen, mi folyik itt. Tudniillik, egészen véletlenül találtam rá egy képeslapra, melyet bizonyos Bernát úr írt a mi Matildánknak. Azt hittem, örülni fog a régi emlékeknek, de úgy tűnik, tévedtem.

– Ó, a jó öreg Bernát! Ha tudná a kisasszony, milyen nagy szerelem volt az övék!

Annak rendje és módja szerint a minden lében kanál szakácsné szegről végre elmesélte kettejük történetét:

– Valamikor réges-régen együtt érkeztünk a kastélyba Matildával. Fitalok voltunk, és pont olyan álmodozók, mint te most. Hemzsegtek körülöttünk a hódolók, mi pedig sorra ugrattuk őket. Egy közülük, a szomszédos falu kovácsa, Bernát azonban kitartóbb volt a többinél. Időről időre megjelent a kastélyban, apró ajándékokkal kedveskedett Matildának, sokat sétáltak a környező erdőkben, s a szüreti bálon már egymásba karolva, párként jelentek meg. Évekig éltek ebben a boldogságban, hetente többször randevúztak, és az eljegyzésüket tervezgették. Aztán az egyik találkozóról Matilda sírva jött haza. Hogy mi történt, azt azóta sem volt hajlandó elmesélni senkinek. Másnap egy titokzatos levélkét hozott neki a postás, melynek tartalmát szintén rejtély övezi.

– Különös! – tűnődött Eperke. – Mi történhetett Bernát úrral az eset után?

– Szórén-szálán eltűnt a környékről. Azt beszélik, néhány éve visszatért, és újra megnyitotta kovácsműhelyét.

Matilda feldúltan nyitott be a konyhába. Viharos sebességgel markolta fel a teáscsészéket, mérgesen hunyorgott a körülötte állókra, és sértődött arccal vonult ki újra.

– Legjobb lesz mihamarabb pontot tenni az ügy végére! – határozta el magát Eperke, és vidáman vonult vissza az Epreskertbe.

Ott aztán tollat ragadott, előhalászott egy megfelelőnek vélt képeslapot, melyre kacskaringós betűkkel a következőket írta:

Kedves Bernát!

Íme, sok év hallgatás után megbékéltem sorsunkkal, s hajlandó vagyok elfelejteni a múltbéli sérelmeket. Amennyiben hű szíved még mindig értem dobog, tudasd velem!

Ölel:

Matilda

Elégedetten nézegette a rövid, de lényegre törő mondatokat, majd izgatottan címezte meg a borítékot, remélve, hogy üzenete célba ér. A válasz hamarabb érkezett, mint gondolta:

Örömöm határtalan! Holnap délután meglátogatlak!

B.

– Hogy ez milyen egyszerű! – csettintett boldogan Eperke. – Már csak Matildát kell felkészíteni a találkozásra.

A komorna rettentő haragra gerjedt, mikor a lány közölte vele a fejleményeket. Szemei szikrát szórtak, kiabálása mérföldekre hallatszott, s hisztériarohamát keserves zokogással zárta.

– Értsd meg, lányom – hüppögte, miközben kötényével szárította krokodilkönnyeit –, a régi sebek nem gyógyulnak be maguktól, s feltépni őket igazán nagy szívtelenség a részedről! Bernát urat másfelé sodorta az élet, messzire kellett vándorolnia, s biztos forrásokból tudom, hogy az özvegy molnárné teszi színesebbé a napjait! Az a nő mindig is el akarta szeretni előlem! Hát tessék, sikerült neki, meg is érdemli a zsák a foltját! Hatálytalanul értesítened kell róla, hogy egy tréfa volt az egész, és ide ne merje tenni a képét, ha jól akar magának!

Még mielőtt a helyesbítésre sor került volna, az öreg Bernát jelent meg a hátsó bejáratnál, szerény virágcsokrot szorongatva a markában.

– Öntsünk tiszta vizet a pohárba, Matilda! – búgta esedező hangon, s hősszerelmes módjára térdelt a megilletődött asszonyág lábai elé.

Mint utólag kiderült, a kovácmester családja miatt kényszerült más vidékre költözni, de egész életében visszahúzta a szíve az epreskerti lombok alá, Matilda ölelő karjai közé. Sem éjjele, sem nappala nem volt, amíg vissza nem térhetett régi otthonába, ám azt legmerészebb álmaiban sem gondolta volna, hogy a sors a viszontlátás kegyeiben részesíti majd.

– Megy ez, mint a karikacsapás! – ujjongott Eperke, s óriási szívet rajzolt szerelmesei névsorában a komorna és a kovácmester neve mellé.